

Sygn. akt I CSK 2701/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa C. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Gminie Miejskiej K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 listopada 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

1. odrzuca wniosek o wyłączenie od rozpoznania skargi kasacyjnej sędziów powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego w postępowaniu nominacyjnym z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa, w składzie ukształtowanym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną Gminy Miejskiej K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 listopada 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie odnieść się należy do zawartego w skardze wniosku

o wyłączenie od rozpoznania skargi sędziów powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego w postępowaniu nominacyjnym z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa, w składzie ukształtowanym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Wniosek powyższy w świetle obowiązującego prawa jest niedopuszczalny. W świetle art. 49 i nast. k.p.c. dopuszczalne i możliwe jest wyłączenie ściśle oznaczonej osoby lub osób, co do których występują wątpliwości, czy zachowają pełny obiektywizm. Wniosek musi mieć więc zawsze charakter skonkretyzowany przedmiotowo i odnosić się do imiennie wskazanego sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, gdyż tylko w relacji do określonej osoby można stwierdzić istnienie stosunku prawnego albo stosunku faktycznego wywołującego uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Wniosek o wyłączenie sędziego czy sędziów, niewyznaczonych jeszcze do rozpatrzenia danej sprawy czyni wniosek hipotetycznym i abstrakcyjnym, a przez to niedopuszczalnym. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19, wniosek o wyłączenie sędziego niewyznaczonego do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny i podlega odrzuceniu bez składania przez sędziego oświadczenia, o jakim mowa w art. 52 § 2 k.p.c., przy czym sędzia objęty takim wnioskiem o wyłączenie może zasiadać w składzie sądu rozpoznającego ten wniosek. Skarżąca składając wniosek nie wskazała żadnego konkretnego sędziego. Wniosek złożony został w skardze kasacyjnej, a zatem w momencie, gdy żaden z sędziów nie był wyznaczony do jej rozpatrzenia. Skarżąca nie wskazała też żadnych okoliczności, związanych z niniejszą sprawą, które mogłyby uzasadniać twierdzenia o braku bezstronności któregośkolwiek z sędziów. Z tego względu wniosek o wyłączenie sędziów podlegał odrzuceniu.

Odnosząc się zaś do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do

rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, a mianowicie:

- co do związania sądu powszechnego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2021 r. do sygn. U 2/ 20,
- co do związania sądu powszechnego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 października 2021 r. do sygn. K 3/ 21,
- co do związania sądu, któremu sprawa została przekazana, wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy w przypadku oczywistej nieważności postępowania kasacyjnego z uwagi na sprzeczność składu Sądu Najwyższego z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k. p. c.,
- co do możliwości zastosowania przez sąd II - instancji *per analogiam* art. 386 § 2 w związku z art. 379 pkt 4 k. p. c. w związku z art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 TUE wobec wyroku Sądu Najwyższego uchylającego zaskarżony wyrok sądu powszechnego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, w przypadku oczywistej nieważności postępowania kasacyjnego;
- potrzeba wykładni przepisu art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych (u. d. p.) budzącego poważne wątpliwości.

Ponadto skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność zarzutu skargi kasacyjnej w odniesieniu do:

- obowiązku zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k. p. c.

w związku z art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 TUE wobec toczącego się postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie do sygn. C — 508/ 19,

- obowiązku zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k. p. c. w związku z art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 TUE w przypadku złożenia przed dniem rozpoznania apelacji przez sąd II - instancji, skargi o wznowienie postępowania kasacyjnego, w wyniku którego sąd II - instancji ponownie rozpoznaje apelację.

Wskazane w skardze przesłanki nie zostały jednak spełnione.

Na wstępie należy przypomnieć, że istotą postępowania kasacyjnego jest kontrola prawomocnego wyroku sądu II instancji. Sformułowane przez skarżącą pytania, w istocie nie dotyczą przedmiotu postępowania (za wyjątkiem pytania ostatniego). Skarżąca sama przyznaje, że „istota postawionych pytań sprowadza się do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy w aktualnym, multcentrycznym stanie prawnym, współwyznaczanym z jednej strony prejudycjalnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 TFUE oraz wydanymi w ramach tego trybu orzeczeniami Sądu Najwyższego, a z drugiej orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, kwestionującego nie tylko kompetencje TSUE, ale także Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Obywatela określających unijny i konwencyjny standard praworządności, w tym prawa do sądu, wyroki wydane przez Sąd Najwyższy, w którego składzie zasiadają osoby nominowane przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, naruszającym art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 w związku z art. 2 TUE, postępowania sądowe z udziałem takich osób są ważne, a wydane w nich orzeczenia istnieją w obrocie prawnym.” Nie są to zatem zagadnienia dotyczące postępowania, w którym złożona została skarga kasacyjna, a istniejące w innej sprawie, o ustrojowo-institutionalnym charakterze. Aby udzielić na te pytania odpowiedzi, Sąd Najwyższy byłby zmuszony wyjść poza ramy postępowania kasacyjnego

i uwzględnić w większym stopniu okoliczności charakteryzujące tą inną sprawę, aniżeli oprzeć się na kontekście właściwej sprawy w postępowaniu skargowym.

Podnoszone przez skarżącą kwestie zostały zresztą w sposób wyczerpujący wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienia z 13 lipca 2020 r., II CSK 581/19). Po pierwsze, wyrokiem z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20, M.P. z 2020 r., poz. 376) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że powoływana przez skarżącą uchwała trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. jest niezgodna z: a) art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, b) art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r., nr 90, poz. 864/30 ze zm.), c) art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284 ze zm.).

Po drugie, postanowieniem z 21 kwietnia 2020 r. (Kpt 1/20) Trybunał Konstytucyjny postanowił rozstrzygnąć spór kompetencyjny pomiędzy Sądem Najwyższym a Sejmem RP w ten sposób, że: a) Sąd Najwyższy – również w związku z orzeczeniem sądu międzynarodowego – nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2019 r. poz. 825 oraz z 2020 r. poz. 190), b) na podstawie art. 10, art. 95 ust. 1, art. 176 ust. 2, art. 183 ust. 2 oraz art. 187 ust. 4 Konstytucji RP, dokonywanie zmiany w zakresie określonym w punkcie 1 lit. a należy do wyłącznej kompetencji ustawodawcy (pkt 1). Tym samym postanowieniem Trybunał Konstytucyjny rozstrzygnął spór kompetencyjny pomiędzy Sądem Najwyższym a Prezydentem RP w ten sposób, że: a) na podstawie art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP, powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta RP, którą wykonuje na

wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego, b) art. 183 Konstytucji RP nie przewiduje dla Sądu Najwyższego kompetencji do sprawowania przez ten organ nadzoru nad wykonywaniem przez Prezydenta RP kompetencji, o której mowa w art. 179 w zw. z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP, w tym dokonywania wiążącej wykładni przepisów prowadzącej do określenia warunków skuteczności wykonywania przez Prezydenta RP (pkt 2).

Po trzecie, wyrokiem z 2 czerwca 2020 r. (P 13/19, Dz.U. z 2020 r., poz. 1017) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 49 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, jest niezgodny z art. 179 Konstytucji RP.

Dodać należy, że w wyroku z dnia 23 lutego 2022 r. P 10/19 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „1. Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest niezgodny z: a) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, b) art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji. 2. Art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904) w związku z art. 49 § 1 ustawy z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim za przesłankę wyłączenia sędziego z orzekania uznaje okoliczność, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, na podstawie którego rozpoczyna się proces nominacyjny sędziów, stanowi akt wymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty), a konsekwencją jego braku jest wątpliwość co do bezstronności sędziego powołanego do pełnienia

urzędu w procedurze nominacyjnej rozpoczętej takim obwieszczeniem, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji. 3. Art. 1 w związku z art. 82 § 1 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnieniach takiego sędziego oraz związanej z tym statusem skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Stanowisko powyższe pozostaje w zgodzie z wcześniejszymi wyrokami Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którymi nawet poważne wady procedury nominacyjnej nie uzasadniają wznowienia postępowania po powołaniu przez Prezydenta RP kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, gdyż wznowienie postępowania byłoby niezgodne z Konstytucją RP (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 29 listopada 2007 r., SK 43/06; 27 maja 2008 r., SK 57/06).

Wskazać należy również na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19 w której stwierdzono m.in.: „Powołanie sędziego przez Prezydenta RP jest aktem prawa ustrojowego, polegającym na kształtowaniu substratu osobowego władzy sądowniczej, który – w myśl utrwalonego, jednolitego orzecznictwa - nie podlega kontroli sądowej (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 3 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 25 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 7 grudnia 2017 r., I OSK 857/17; 20 marca 2013 r., I OSK 3129/12; 17 października 2012 r., I OSK 1876/12; I OSK 1877/12; I OSK 1889/12; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 października 2012 r.: I OSK 1870/12; I OSK 1871/12; I OSK 1878/12; I OSK 1879/12; I OSK 1880/12; I OSK 1881/12; I OSK 1885/12; I OSK 1886/12; I OSK

1887/12; I OSK 1888/12; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 października 2012 r.: I OSK 1872/12; I OSK 1873/12; I OSK 1874/12; I OSK 1875/12; I OSK 1882/12; I OSK 1883/12; I OSK 1890/12; I OSK 1891/12; wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 6 września 2019 r., I NO 99/19; postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 października 2019 r., I NOZP 2/19). Powołanie na urząd sędziego stanowi wyraz suwerennej kompetencji głowy państwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/08, OSNP 2011, nr 7-8, poz. 114)". I dalej : „Badanie ważności lub skuteczności aktu ustrojowego Prezydenta RP powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego łączącego sędziego z Rzeczpospolitą Polską przez Prezydenta RP - odrębnego od stosunku służbowego - nie jest dopuszczalne w jakimkolwiek postępowaniu przed sądem lub innym organem państwowym (np. KRS - zob. a contrario art. 45 u.KRS). Nie jest w szczególności dopuszczalne ustalenie istnienia albo nieistnienia tego stosunku na drodze sądowej (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2009 r., I CSK 16/09). Ponieważ władza sądenia w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej wynikająca ze stosunku ustrojowego nie może mieć wymiaru abstrakcyjnego i pustego treściowo, lecz dotyczy zawsze określonego jej zakresu, urzeczywistniającego się wyłącznie w określonym sądzie, nie jest z konstytucyjnych powodów dopuszczalne jej odseparowanie od tego sądu. Dlatego sąd, w skład którego wchodzi taki sędzia, z powodu niepodważalności aktu powołania oraz niepodważalności wynikającego z niego stosunku ustrojowego, nie może być uznany za nieprawidłowo obsadzony w rozumieniu art. 379 pkt 4 i art. 401 pkt 1 k.p.c., art. 439 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego (dalej: k.p.k.) oraz art. 183 § 1 pkt 4 i art. 271 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.). Ponieważ sąd nie ma wymiaru abstrakcyjnego, lecz musi być zawsze obsadzony przez sędziego (zob. M. Laskowski, Uchybienie godności urzędu sędziego jako podstawa odpowiedzialności dyscyplinarnej, Warszawa 2019, s. 48), dlatego - skoro nie jest dopuszczalne badanie ważności lub skuteczności

aktu powołania i wynikającego z niego stosunku ustrojowego - to nie może być również z powodu uchybień w procedurze nominacyjnej (przedpowołaniowej), dopuszczalne stwierdzenie nieważności postępowania przed tym sądem na podstawie art. 379 pkt 4 i art. 401 pkt 1 k.p.c., art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 183 § 1 pkt 4 i art. 271 pkt 1 p.p.s.a. Do podobnych wniosków doszedł - przy daleko słabszych postawach normatywnych - Sąd Najwyższy w uchwale z 20 lutego 2008 r., III SZP 1/08 (pkt 2 sentencji i pkt. 15 uzasadnienia). Tym bardziej więc ewentualne wadliwości postępowania nominacyjnego nie mogą uzasadniać twierdzenia jakoby czynności procesowe tak obsadzonego sądu były nieistniejące. Odmienne wykładnia ww. przepisów nie znajduje uzasadnienia w normach prawa międzynarodowego i nie może być uzasadniana zasadami wykładni przyjaznej prawu międzynarodowemu, lojalnej współpracy, lub wzajemnego zaufania. Wzajemne zaufanie Państw Członkowskich oraz lojalną współpracę sądową w Unii mogą zapewnić tylko sędziowie wewnętrznie niezawisli i niepodlegający wpływom zewnętrznym, a więc ci, którym Rzeczpospolita Polska gwarantuje nieusuwalność."

Ponadto TSUE w wyroku z 29 marca 2022 r. C-132/20 sformułował domniemanie, zgodnie z którym Sąd Najwyższy niezależnie od tego, w jakim konkretnie składzie sędziowskim orzeka, spełnia wymogi, w szczególności te dotyczące niezawisłości i bezstronności, pozwalające na uznanie go za „sąd” państwa członkowskiego. Domniemanie, o którym mowa sformułowane zostało przez TSUE w odniesieniu do sędziego, występującego z pytaniami prejudycjalnymi, powołanego na urząd sędziego Sądu Najwyższego w postępowaniu nominacyjnym z udziałem Krajowej Radę Sądownictwa, w składzie ukształtowanym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. W tym samym wyroku TSUE wskazał, że sam fakt, że sędzia został powołany w czasie, gdy jego państwo członkowskie nie było jeszcze demokratyczne, nie podważa niezawisłości i bezstronności tego sędziego. Uznał także, że sam niekonstytucyjny charakter nie wystarczy do podważenia niezależności i bezstronności Krajowej Rady

Sądownictwa w składzie, w jakim działała ona w tamtym czasie, a w rezultacie - niezawisłości i bezstronności sędziów, w których powołaniu brała ona udział. Dwa ostatnie stwierdzenia odnoszą się odpowiednio do sędziów powołanych przez Radę Państwa w okresie PRL oraz wskazanych przez KRS przed zmianami dokonanymi ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. *Mutatis mutandis* odnieść je należy również do sędziego Sądu Najwyższego w postępowaniu nominacyjnym z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa, w składzie ukształtowanym na podstawie ww. ustawy.

W świetle ww. stanowisk, należy uznać, że sam fakt powołania sędziego Sądu Najwyższego Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie świadczy o braku niezawisłości sędziego oraz o niewłaściwym obsadzeniu składu orzekającego, a co za tym idzie – o nieważności postępowania. Nie można zatem zaakceptować założenia, leżącego u podstaw formułowanych zagadnień, a mianowicie „oczywistej nieważności postępowania kasacyjnego z uwagi na sprzeczność składu Sądu Najwyższego z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k. p. c.”.

Sąd Apelacyjny słusznie zatem przyjął, że ważności postępowania przed Sądem Najwyższym rozpoznającym skargę kasacyjną Sąd *meriti* nie może weryfikować.

Nie zachodzi także potrzeba (ani też możliwość) dokonania wykładni przepisu art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych. Sąd Najwyższy w wyroku z 24 lutego 2021 roku, III CSKP 62/21, dokonał wiążącej dla Sądu Apelacyjnego wykładni przywołanego przepisu w odniesieniu do niniejszej sprawy (art. 398²⁰ k.p.c.), w związku z czym dokonywanie kolejnej interpretacji tego przepisu należy uznać za niedopuszczalne. Art. 398²⁰ k.p.c. w zd. 2 stanowi wprost, że nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Sytuacja taka nie zachodzi w niniejszej sprawie. W odniesieniu do rzekomego naruszenia obowiązku zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k. p. c. w związku z art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 TUE wobec toczącego się postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie do sygn. C — 508/ 19 – ze względów wyżej przytoczonych. Natomiast jeśli chodzi o zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny obowiązku zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k. p. c. w związku z art. 4 ust. 3 ak. 2 w związku z art. 19 ust. 1 ak. 2 TUE w przypadku złożenia przed dniem rozpoznania apelacji przez sąd II instancji skargi o wznowienie postępowania kasacyjnego, w wyniku którego sąd II instancji ponownie rozpoznaje apelację, Sąd Apelacyjny słusznie zauważył, że nie było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania wobec wniesienia takiej skargi, bowiem skarga złożona przed wydaniem prawomocnego wyroku jest niedopuszczalna, ponadto nie toczy się żadna inna sprawa cywilna, od wyniku której zależało w rozstrzygnięcie w sprawie niniejszej. Znalazło to potwierdzenie w treści postanowienia Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2022 roku, III CO 37/22, odrzucającego ww. skargę .

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

